

MÚSICA DE FESTA

Quan unim el substantiu "música" amb el complement preposicional "de festa", de seguida la imaginació crea al voltant d'esta definició una imatge mental o una il·lusió sonora que varia en funció dels coneixements i gustos particulars de cada persona.

Així, des de l'adolescent que opina que la música ideal per a la festa és l'últim treball discogràfic dels DJ-XT-Massive, fins als més grans que en estos dies de celebracions locals només desitgen ballar al ritme de "Suspiros de España" i sense oblidar autèntics fèndems sociològics com la "Macarena" (aah!) o "Tengo un tractor amarillo" (que no coneixen edad ni condició), sembla ser que cada volta queda menys lloc per a la veritable tradició popular.

Al meu entendre, en trobar-me les paraules "música de festa", el primer que se m'acudeix és una banda sonora de dolçaina i tabalet que propaga la festa a una velocitat de 340 metres per segon. Podríem dir que són els clàssics instruments festius, al ritme dels quals ballaven els nostres avantpassats. El problema és que en un termini menys llarg del que imaginem podrien quedar arraconats en el bagul dels oblidats. Perquè hui dia, quanta gent coneixem que és capaç de fer-los sonar com cal? Molt pocs. I ballar

les peces que naixen a partir d'eixa simbiosi de greus i aguts? Uns quants més.

Un altre element molt agraït a l'hora d'ambientar les festes són les bandes de música o, en el seu defecte, les xarangues. Agrupacions d'instrumentistes que, amb més gràcia o amb més seriositat, sovint ens retornen cançons que formen part del repertori popular com "La manta al coll i el cabaset", "Pasqualet si vas a l'hort" o "No en volem a cap que no estiga borratxo". Però, si et descuides un moment, t'ho canvien per Georgie Dann o Los Manolos.

Les xarangues acostumem a associar-les amb una penya, i la penya a un casal on es programen les més variades activitats musicals a tot volum per a diversió dels seus components i per a tortura del veïnat que treballava l'endemà. Revetlles, balls del farolet, cosso blanc, festa de disfresses, concursos de balls de saló, marató de música dance, karaoke, tertúlia flamenca... la música sempre troba pretextos per a fer-se present entre aquests col·lectius.

A banda sempre queda l'opció més senzilla: deixar que resone per tot el barri una cinta de cassette o la primera emissora de ràdio que es deixi sintonitzar adequadament. A força d'experimentar pel mètode

d'assaig i error, els més experts han comprés que no hi ha mètode més infalible que sondejar els gustos musicals del veïnat, contentar-los durant la vesprada i així no es queixaran a la nit.

Quina senyora protestaria perquè Nirvana o Bon Jovi no la deixen dormir si ha pogut fer la migdiada en companyia de Julio Iglesias? Quin honorat treballador demanaria a la Policia Local que apagaren a les quatre de la matinada els altaveus d'una estrident sessió de música màquina si hores abans era la gran Conxa Piquer qui posava un somriure a la seua cara? D'aixó se'n diu faves tornades.

I què me'n diuen de les vivendes que envolten els habituals llocs de concerts multitudinaris organitzats per la Comissió de Festes? Si tenen la sort de què els agrada el cantant o el grup convidat, no hi ha més que parlar. En canvi, si detesten al pelut de torn o al cursi trenca-cors de moda, ja poden anar fent-se a la idea de què per més volum que li donen a la tele o per més taps que empren (de cera, d'esponja o de suro), mai se'n podran lliurar perquè de totes les manifestacions democràtiques i populars, cap ni una pot competir amb la força ensordidora de la música de festa. Xim-pum!.